

Cảm Ứng Thiên Vững Biên

Chuyên ngữ: Bửu Quang Tự đệ tử Như Hòa

(Bài 35)

(Chánh văn 39): Nhẫn tác tàn hại.

(正文)忍作殘害。

(Tạm dịch: Nhẫn tâm làm chuyện tàn ác, độc hại).

Câu này chuyên nói về sanh mạng của muôn vật. Đại đức là Sanh, thế mà nhẫn tâm làm chuyện tàn hại. Tàn nhẫn gây tổn thương, ác độc làm hại chính là sự ác to lớn tội bậc, xuất phát từ lòng tàn nhẫn, mặc tình buông thả, chẳng có mảy may tâm trắc ẩn, thương xót.

Các điều thiện vốn xuất phát từ lòng nhân từ, các điều ác vốn do lòng tàn nhẫn. Trừ bỏ lòng tàn nhẫn, thuận theo lòng Từ, công phu để thành thánh, thành hiền, thành Phật, thành tiên ở ngay nơi đó.

Tham sống, sợ chết, yêu thương người thân, quyến luyến chốn cũ, biết đau đớn, cảm thấy khổ sở, loài vật giống hệt như con người. Nhưng con người có trí, loài vật vô trí. Người có thể nói, loài vật chẳng nói được. Con người có sức mạnh, loài vật sức yếu. Người hiện thời nấu một bữa ăn, không chỉ giết một con vật. Nếu dùng bò câu, chim ngói, chim cú, chim sẻ, phải giết mười mấy mạng để được một nồi canh. Nếu dùng trai, sò, tôm, hến, [để nấu] một nồi canh, ắt giết hơn trăm mạng!

Lại có kẻ do thích vị ngon, cầu thỏa ý, bèn tìm tòi những món ngon vật lạ từ chốn xa xôi, hoặc chuẩn bị các loài vật để chờ nấu nướng, hoặc đem cua còn sống nhả ngâm vào hèm rượu [để làm cua muối], nuôi cá để làm chả, chất than nướng sống, chọc tiết uống máu tươi, mổ bụng [con vật] lấy bào thai, lột da, bóc mai, trăm kiểu đun nấu, ngàn cách chế biến. Ăn no kênh bụng bèn vênh váo đắc ý; hơi chậm trễ bèn cẩu kinh, chửi bới kẻ nấu nướng. Suy nghĩ sâu xa, thông thiết, sẽ [cảm thấy] rất kinh sợ.

Kinh dạy: “*Nhất thiết úy đao trượng, vô bất ái thọ mạng*” (nghĩa là: Hết thấy đều sợ đao trượng, không loài nào chẳng yêu quý thọ mạng). Vì thế, Vương Khắc giết dê, dê vùng chạy đến chỗ khách sụp lạy cầu cứu¹. Trâu Sanh xẻ thịt con nai, [khi sắp bị giết], nai quỳ sụp, khóc thất thanh². Con chim kinh hãi sa mình xuống bàn, cầu vua nước Ngụy cứu mạng. Con thú cùng đường chạy tuôn vào lều mong họ Khu cứu sống.

¹ Đây là một câu chuyện trích từ sách Nhan Thị Gia Huân, phần Quy Tâm. Theo đó, Vương Khắc làm Quận Thủ (quan đứng đầu) Vĩnh Quận. Có lần đãi tiệc, mời khách đến nhà. Dê vừa được cỡi trối, bèn chạy tới quỳ trước một vị khách, lại khấu đầu hai lần. Sau đó núp dưới vạt áo của vị khách ấy. Vị khách hoàn toàn chẳng nói gì, cũng chẳng xin Quận Thủ tha cho con dê. Một lát sau, con dê ấy bị lôi ra giết, nấu thành món canh đãi khách. Vị khách nếm món canh ấy, vừa nuốt xuống, bỗng cảm thấy toàn thân đau đớn không chịu nổi, thét lên be be như tiếng dê rồi ngã lăn ra chết tươi!

² Chuyện này được chép trong quyển sáu mươi tư của bộ Pháp Uyển Châu Lâm. Trâu Văn Lập làm nghề đồ tể, kiêm đầu bếp. Ông ta vốn tính giết con nai, con nai ấy quỳ gối khóc ròng. Tuy nghĩ là điềm chẳng lành, Trâu Văn Lập vẫn giết chết nó, xẻ thịt rồi mới biết con nai ấy đang mang thai. Sau đấy, Trâu Văn Lập rụng sạch râu lẫn lông mày, toàn thân gẻ lở trị mãi không lành. Ông ta hổ thẹn, hối trách sâu xa, bèn cầu thiền sư Đạo Độ chứng minh để ông ta phát lộ sám hối. Lại còn bỏ hết tài sản để mua đất, dựng một ngôi chùa thờ Phật, tức chùa Tiểu Trang Nghiêm tại làng Định Âm ở Nam Kinh. Chuyện xảy ra vào năm Thiên Giám thứ sáu đời Lương.

Lại như quan Nội Hàn họ Trầm làm Thông Phán³ ở Giang Ninh, giết dê trong bếp, nhiều lượt bị mất đao. Rình xem, thấy dê ngậm đao giấu dưới chân tường.

Dương Kiệt lúc làm Đề Hình⁴, đến chơi núi A Dục Vương. Ngủ trưa nằm mộng thấy hơn trăm người đàn bà dường như có điều muốn bẩm báo. Ông bèn ngằm xuống bếp đã chiến⁵ tìm xem, mới biết những con sò cầu xin được sống.

Hễ có sanh mạng bèn yêu luyện, có tình chấp như thế đó. Huống hồ khi chúng bị bắt, chẳng có chỗ nào trốn khỏi cái chết, đoái nhìn đồng loại, lưu luyện mà chẳng [làm cách nào khác] được. Kêu ai oán khi bị hành hình, ôm nỗi bi thương mà chết. Đã bị cắt xẻ, lại vào chảo, vạc, đủ mọi nỗi đau khổ thấu tận xương tủy. Tình trạng trong lúc ấy, khác nào con người?

Người hiện thời ngẫu nhiên bị tổn thương bởi nước sôi, lửa đao, kim đâm, ắt gào thét cầu cứu. Đầu váng, mắt nhức trong chốc lát, đã gọi bác sĩ, mua thuốc, yêu tiếc bản thân

³Ông này tên là Trầm Cầu, xuất thân từ chức quan Hàn Lâm nên gọi là Trầm Nội Hàn.

Thông Phán (通判) là chức quan được đặt từ đời Hán, làm phó cho quan tri châu hoặc tri phủ. Tuy danh nghĩa là phụ tá cho tri phủ, tri châu, nhưng thật ra là để chia bớt quyền hành và giám sát quan phủ. Vì thế, còn gọi là Giám Châu (監州).

Giang Ninh chính là tên gọi khác của Nam Kinh vào đời Tống.

⁴Đề Hình (提刑) là một chức quan đời Tống, chương quản nhà giam và phụ trách vấn đề tư pháp. Lại còn kiêm nhiệm quản trị nông nghiệp trong một phủ.

⁵“Đã chiến”: Nguyên văn là Hành Trù (行廚), tức là bếp tạm thời để nấu nướng trong khi du ngoạn.

đường ấy, sao lại riêng đối với loài vật bèn chẳng sanh lòng thương xót, mặc tình tàn hại, kết oán, tạo nghiệp?

Than ôi! Trong các điều ác, chỉ có chuyện này là thâm nhất, Phật, tiên khuyên răn, đạo trời tuần hoàn. Hãy nên gấp đặt mình trong hoàn cảnh ấy, sẽ ngay lập tức mạnh mẽ tỉnh ngộ. Do vì các hạng mục [những loài vật] chó nên giết sẽ được nói đầy đủ trong phần sau, cúi xin những bậc quân tử có lòng nhân hãy hành theo đó!

Ngày ta được sanh ra, chính là ngày mẹ mắc nạn. Cha mẹ còn sống, cố nhiên là giữ tâm trong sạch, dốc trọn lòng kính. Cha mẹ đã khuất, càng nên ăn chay, đau xót. Há nên vì thỏa thích bụng miệng mà giết chóc các loài ư? Do vậy, ngày sinh nhật chó nên sát sanh!

Người đời hễ không có con bèn đau buồn, có con bèn vui sướng. Nay để mừng sanh con, bèn khiến cho con kẻ khác phải chết. Hơn nữa, trẻ thơ mới sanh ra, chẳng cầu [cho nó] trường thọ, lại ngược ngạo tạo nghiệp ư? Vì thế, sanh con chó nên sát sanh!

Tang ma thì lấy đau buồn làm điều chánh yếu. Giết chóc là tội đứng đầu, bày cỗ bàn thịnh soạn trước linh vị người đã khuất, chỉ để cho người sống no say. Xếp cỗ cúng xa xỉ trước quan tài, càng tăng thêm oán nghiệp. Vì thế, tang sự chẳng thể sát sanh!

Cúng tế vào dịp Xuân Thu, hoặc ngày giỗ cúng quải tổ tiên, vốn là con cháu dốc cạn lòng thành, chỉ nên phóng sanh hồng tiêu tội trước [của tổ tiên], há nên giết hại để tạo thêm nỗi ương họa mới nữa ư? Vì thế, giỗ chạp chẳng thể sát sanh!

Người bị bệnh tật liền sát sanh cúng thần cầu phước, chẳng biết chính mình muốn cầu được sống, lại ngược ngạo

giết mạng kẻ khác để mạng ta được sống! Nếu thần có linh, há đến hưởng [cỗ cúng] hay sao? Vì thế, cầu đảo chẳng thể sát sanh!

Bình đẳng là Phật, chánh trực là thần, trọn chẳng có chuyện do được hồi lộ mà giáng phước. Người thời nay hề cầu khẩn, bèn hứa nguyện giết chóc. Đó gọi là ác nguyện. Dầu được thỏa lòng, [sẽ mắc phải] quả báo hung hiểm về sau! Vì thế, hứa nguyện chớ nên sát sanh!

Vợ chồng kết hôn nhằm nối tiếp dòng dõi muôn đời, là cội nguồn của đời đời. Dòng họ nương nhờ vào đấy, nay bèn dốc lòng giết chóc, gieo cái nhân ác [khiến cừu nhân] truy tìm báo cừu. Đấy chính là tụ tập cơ duyên giết chóc trong chốn khuê môn. Vì thế, kết hôn chẳng thể sát sanh!

Chủ khách chén anh chén chú, chẳng nghe tiếng gào ai oán trên thót. Tiệc tùng cười nói vang nhà, nào có thấy nỗi khổ sở trong nôi? Vì thế, đối với ý nghĩa “*dùng hai cái chén⁶ đựng ngũ cốc, rau dưa để cúng bái*” hãy nên phông theo. Do vậy, đãi đằng khách khứa, chớ nên sát sanh!

Trời cao chẳng sanh kẻ nào không có lộc. Nếu có một tài, một nghề, đều có thể có của ăn, của để; sao lại khổ sở

⁶“Chén”: Nguyên văn là Quỹ (簠) là một dụng cụ hình tròn, có chân bằng tròn, có hai quai, giống như hình thức lư hương để tròn hiện thời. Đôi khi Quỹ có quai hình mặt thú ở hai bên, thường làm bằng đồng xanh dày nặng. Thông thường, Quỹ có thêm hai chân phụ ngoài để tròn chính giữa, có nắp đậy. “Quỹ” chuyên dùng để đựng đồ cúng. Quỹ thường phối hợp với Đỉnh là loại đồ đựng cao, có chân nhọn, không có đế tròn.

Theo cổ lễ, số lượng quỹ và đỉnh trong một buổi cúng tế bị hạn chế nghiêm ngặt. Chỉ có thiên tử mới được dùng chín đỉnh tám quỹ trong cỗ bàn cúng tế tổ tiên. Dân chúng chỉ được dùng tối đa là ba đỉnh hai quỹ! Về sau, Quỹ chỉ được hiểu thông dụng là tô chén để đựng đồ cúng mà thôi.

vung đao, thọc đao vậy? Đã thế, càng giết, càng nghèo túng. Vì thế, chó nên kiếm sống bằng cách sát sanh!

Cắt xẻ cầm thú để béo thân mình, làm sao phân định giữa người linh thông và phường xuẩn ngốc? Nấu máu thịt để lén đây ruột gan, điên đảo quá mức! Huống hồ mỡ béo dễ hết, oán nghiệp vẫn còn ư? Do vậy, để phụng dưỡng, chó nên sát sanh!

Giết một mạng để một mạng được sống, kẻ có lòng nhân chẳng làm. Huống hồ đối với chuyện định đoạt sanh tử, chưa chắc đã có thể sống ư? Hại loài vật để chữa bệnh, chỉ tăng thêm oán gia sau khi đã chết. Vì thế, dùng thuốc chẳng thể sát sanh!

Người bệnh cầu được an lành, cũng giống như loài vật ghét bị giết chóc. Người thời nay nói “sanh mạng loài vật khó thể kéo dài, theo đúng lẽ, đáng nên bị mổ xẻ, nấu nướng”, cũng giống như nói: “Kẻ bị bệnh tàn phế thấy đều đáng đem giết sạch” đó ư? Vì thế, dưỡng bệnh chẳng thể sát sanh!

Đạo sĩ sau khi hoàn tất pháp hội cầu phước tiêu tai, dùng lễ vật hậu hĩnh để cảm tạ thần tướng. Lớn thì dê, lợn, nhỏ thì tam sanh⁷. Thần thánh há khăng khăng thỏa thích bụng miệng mà giáng tai họa cho kẻ tu tập, tích lũy công đức ư? Vì thế, lễ tạ thần tướng chó nên sát sanh!

Gần đây, thế tục vào đêm Giao Thừa, lớn thì mổ dê, nấu lợn. Kém hơn thì dùng gà, cá, đầu lợn. Nào có biết lúc tháng Chạp hết, đầu Xuân chính là khi trăm thần, tổ tiên cùng giáng lâm soi xét [cõi phàm]? Vì thế, đêm Giao Thừa chẳng thể sát sanh!

⁷Tam sanh (三牲) là lợn, cá, gà.

Khi công danh thăng tấn⁸, chính là lúc lòng nhân ái phải nên tràn trề, sao lại nhẫn tâm khiến cho loài vật bị chết yểu, [khiến cho chúng] nảy sinh nỗi đau u uẩn? Tàn bạo giết chết, tổn thương sinh vật, kiêu căng, xa xỉ, khiến cho phẩm đức [của chính mình] suy bại? Vì thế, gặp dịp vinh hiển, chớ nên sát sanh!

Biếu quà vốn là lễ nghi tốt lành. Do thức ăn tươi béo mà dấy động ý niệm giết chóc. Chính mình đã vì mọi người mà giết chóc, chỉ riêng ta lãnh chịu oan khiên. Đối với người nhận quà, bất quá là thỏa thuê một bữa, nhưng họ chẳng cảm nhận ân đức [biếu xén món ngon vật lạ của ta]. Vì thế, để biếu tặng quà, chớ nên sát sanh!

[Bày tiệc] tiễn biệt, há lẽ nào vô tình? Canh chay cũng có thể giải bày trọn hết tấm lòng. Có gì cứ phải xa xỉ thừa mứa một phen, để rớt cuộc chát chứa cả đống tiếng kêu gào oán hờn ư? Do vậy, tiễn biệt chớ nên sát sanh!

Kẻ nuôi cá vàng, tính ra ắt phải dùng trứng loài trùng nhỏ, tép riu số đến cả vạn. Kẻ nuôi hạc trắng, phải dùng trăm ngàn con cá nhỏ. Người phú quý do sướng mắt vui tai [mà nuôi nấng những thứ chim quý, cá kiểng], đã tạo thành sát nghiệp. Vì thế, chớ nên sát sanh để nuôi động vật làm kiểng!

Những điều vừa nói trên đây đều là nói đại lược, khái quát. Người đọc hãy nên từ đây mà suy rộng ra, ắt trong tác lòng sẽ có tâm lượng như trời che đất chở vậy.

Ông Hoàng Lỗ Trục có bài tụng rằng:

Ta ăn thịt chúng sanh.

⁸Nguyên văn “*công danh phát nhân*” (功名發軔). Vào thời cổ, khi đỗ đạt, hoặc được bổ làm quan, hoặc được thăng chức thì gọi là “*công danh phát nhân*”.

*Danh khác, Thể chẳng khác!
Vốn cùng một chủng tánh, chỉ là khác hình hài.
Khổ não chúng đành chịu, ngon béo ta hưởng riêng.
Đừng để Diêm Vương xử, hãy tự nghĩ xem sao?*

Hãy thử nghĩ [những con vật] hôm qua còn bơi lội, nhảy nhót, bay lượn, hôm nay đã đi về đâu? Đường như còn thấy chúng nó đang còn sống sờ sờ, bay lượn kêu hót, ăn uống. Nay đã hóa thân trong nôi! Lời này thật đáng khiến [cho người nghe] sanh lòng xót xa vậy!

Hứa Chân Quân thuở bé thích săn bắn. Gặp một con nai con, bèn bắn chết. Bên cạnh nó có một con nai to (tức là nai mẹ) cứ liếm mãi một hồi lâu mà nai con chẳng sống lại. Nó bèn lẩn quẩn bị thương rồi chết. Chân Quân mổ thịt, thấy ruột nó đứt từng khúc, bèn ném cung than thở:

- Buồn thay! Lòng yêu thương vốn sẵn tánh trời, loài vật mà cũng [yêu thương con cái] tốt bậc như thế đó”.

Bèn bỏ đi học đạo, giúp người lợi vật, chứng quả tiên.

Đời Đường, Trương Dịch Chi⁹ làm lòng sắt để nhốt ngỗng, vịt trong ấy. Chính giữa nhóm lửa than nung đốt, bên cạnh lòng, đặt đồ đựng chứa nước ngũ vị. Ngỗng, vịt chạy quanh lửa, do khát bèn uống nước. Nước rồi cũng hết mà lửa

⁹Trương Dịch Chi là người đời Đường, rất đẹp trai, giỏi ca hát, tinh thông âm nhạc. Hắn cùng với em trai là Trương Xương Chi là nam sủng của Vũ Tắc Thiên. Do khéo chiều chuộng Vũ Hậu, hắn được phong làm Không Hạc Giám (người cai quản viện chim hạc), tước Hoàn Quốc Công. Hắn từng hồng hách cây thế, lạm dụng xa giá của Vũ Hậu, bị Địch Nhân Kiệt chặn lại, đánh cho một trận nên thân. Trương Dịch Chi về khóc lóc, tố cáo với Vũ Hậu, xin bà trừng trị Địch Nhân Kiệt. Vũ Hậu nạt: “Ta còn phải nể lão ấy mấy phần, sao ngươi lại dám chọc đến lão?”

cứ tăng thêm, [ngỗng, vịt] rụng lông, nát thịt. Hấn bèn lấy thịt chúng để ăn. Về sau, hấn bị Trương Giản Chi giết chết¹⁰.

Gã lái buôn xứ Thiểm Tây là Nhậm Thiên Nhất háms lợi, tàn nhẫn. Mỗi năm hấn tới vùng Thanh Khẩu thuộc Hải Châu để mổ giết, làm thịt lợn muối. Sau đó, chở thịt lợn về vùng thủy khẩu Cao Bru, Lục An [để bán]. Ban đêm bị gió to lật thuyền, lợn bị dân chài cướp sạch. Họ Nhậm ở trên bờ kêu khổ, bồng cột buồm chính của chiếc thuyền lật đổ nhào vào thân, ép hấn thành bánh thịt.

Trong mạng có tiền tài thì ở chỗ nào cũng có, có gì cứ làm chuyện sát sanh, hại mạng ấy? Kẻ bị báo ứng như gã lái buôn họ Nhậm rất nhiều, mọi người hãy nên tự phản tỉnh.

Giả sử vì chẳng thể mưu sanh, bèn ngược ngạo đi theo con đường sai trái, đến nỗi làm những chuyện như làm giặc phóng hỏa cướp của, hoặc làm thủy tặc v.v... chưa chắc sẽ không bị cõi trời dùng cái chết để trả báo cái tội giết chóc vậy.

Đời Tống, Châu Phái thích nuôi bò câu. Do [chim] bị mèo ăn thịt, Châu Phái bèn bắt mèo, chặt đứt cả bốn chân nó. Mèo kêu gào vài ngày rồi chết. Về sau, Châu Phái sanh con tay chân đều chẳng có.

Lại nữa, Châu Ngang thích ngủ trưa. Trên kèo nhà có tổ chim yến, ba con chim non kêu rít rít chờ mớm mồi. Châu

¹⁰ Trương Giản Chi là một vị quan hiền lương, giữ chức Giám Sát Ngự Sử thời Vũ Tắc Thiên, được phong làm Đồng Bình Chương Sự (tương đương chức Tể Tướng). Niên hiệu Thần Long nguyên niên, do Vũ Hậu bị bệnh, ông cùng với nhóm Hoàn Ngạn Phạm thừa cơ đảo chánh, tái lập nhà Đường, đưa Đường Trung Tông lên ngôi, đồng thời giết sạch những gã sủng thần của Vũ Hậu.

Ngang tức giận, cho chúng ăn quả tật lê¹¹, chim đều bị nứt bụng mà chết. Về sau, ba đứa con trai của hắn đều câm.

Lại nữa, Trương Lâm tức tối vì ếch kêu, bèn đổ tro nóng [giết chết nó]. Về sau, hắn bỗng bị bỏng vì nước sôi, nứt nẻ mà chết.

Gộp lại [những chuyện trên đây] để xem, [sẽ biết] con người có nên nhẫn tâm tàn hại loài vật hay chăng? Đã trót làm, có thể tránh khỏi tội báo hay chăng?

Đời Đường, Lữ Tổ nói:

- Người nếu muốn sống lâu hãy nghe lời ta. Đối với mọi chuyện hãy tỉnh táo, giữ sao cho chính mình có lòng khoan dung. Người muốn sống lâu, phải phóng sanh. Đây là đạo lý tuần hoàn thật sự. Nếu kẻ khác chết, người cứu họ; nếu khi người chết, trời sẽ cứu người. Sống lâu và cầu sanh con chẳng khác gì nhau. Kiêng giết, phóng sanh mà thôi!

Trong chương Giác Xúc¹² của Kỳ Hề Độ có đoạn viết:

“Nhổ một sợi lông kinh động Tứ Đại, đốt ngải cứu đau khổ toàn thân. Chính là vì mỗi Thể đều là cái Thể vốn tròn đủ

¹¹Tật lê (蒺藜) là một loại cây dại, thường gọi là Bindii, Tackweed, Puncturevine, hay Devil's eyelashes. Nó thường mọc ở chỗ hoang dã, cần cỗi, mọc thành bụi, có hoa vàng, thân có nhiều lông. Khi quả đã chín, thường nở bung thành năm hạt có gai nhọn. Gai đủ cứng để đâm thủng vỏ xe đạp.

¹²Kỳ Hề Độ viết một tác phẩm gồm năm phần là Giác Xúc, Giác Tập, Giác Uế, Giác Nhân và Giác Hủy, nhằm luận định “Bốn Giác vốn có, phiền não vốn không”.

các Thể¹³, chúng sanh sanh ngay trong tâm ta¹⁴. Đã có mối liên quan huyết khí, há lẽ nào chuyện bi thảm phát sanh [nơi kẻ khác], lại chẳng hề liên quan đến ta ư? Thế mà lại dùng sự ngon béo từ [thân thể] loài khác để thỏa thích bụng miệng ta. Hãy thử nghĩ ngày hôm qua [chúng nó] bơi lội, nhảy nhót, bay lượn, nay đã về đâu? Dường như còn thấy chúng đang sống sò sò bay lượn, kêu hót, ăn uống; [thế mà] đã hóa thành thứ chứa trong nồi!

Do vậy, bát trân¹⁵ bày la liệt trước mặt, toàn là kêu gào oán nghiệp Năm cái đỉnh¹⁶ bày thành hàng, đều là du hồn lẫn quẩn! Tâm tự nhiên xót xa, há còn nuốt nổi ư? Hoặc là chùn tay lại, chẳng thể dám dính dáng đến [chuyện sát hại nữa].

Luôn luôn cảnh tỉnh, niệm nào cũng dấy khởi, vâng giữ sự tỉnh giác, sẽ là đồng thể đại bi, chẳng thấy có tướng chúng

¹³Ông Hoàng Bách Lâm giảng câu này phải hiểu cùng ý nghĩa như trong kinh Phật hay nói: “Mười phương ba đời Phật, cùng chung một Pháp Thân”.

¹⁴Nguyên văn “chúng sanh tức ngô sanh chi sanh”, ông Hoàng Bách Lâm nói, câu này phải hiểu là chúng sanh và chúng ta là một bộ phận trong một sanh mạng toàn thể. Cái sanh mạng toàn thể ấy chính là Pháp Thân. Do vậy, “ngô sanh” (sanh mạng của ta) chính là chân tâm của ta.

¹⁵Bát trân (八珍) là tám món ăn quý theo quan niệm xưa, gồm gan rồng, tủy phụng, thai báo, đuôi cá chép, thịt chim cú nướng, môi tinh tinh, bàn tay gấu và ve non nướng phở-mát.

¹⁶Khi xưa, đồ cúng thường đựng trong đỉnh (鼎) tức là một thứ đồ đồng có ba chân cao, giống như đỉnh đốt nhang hiện thời. Đỉnh có chân để có thể đốt lửa ở dưới, giữ cho nóng lâu. Thông thường, tiệc tùng hay cỗ bàn của hàng quyền quý (từ quan đại phu trở lên) có năm món thịt khác nhau (dê, lợn, thịt thái lát, cá, thịt thú nướng hoặc quay), nên phải dùng năm cái đỉnh để chứa.

sanh [khác biệt với ta], sẽ có thể vận dụng lòng nhân cứu giúp trọn khắp. Khắp toàn thân sẽ là tấm thân tỉnh giác.

Trong phần Giác Tập, ông viết:

“[Cách nói] “gà, lợn, hẹ, mận, hễ gặp bèn ăn” dường như vĩnh viễn là lời lẽ giúp chúng ta bào chữa cho chuyện “dùng cái chết [của loài vật] để nuôi sống [con người], dùng loài vật để cung cấp [thực phẩm] cho con người”. Nếu coi đó là lẽ đương nhiên, há có biết kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, loài vật còn ghét chuyện tàn hại, thương tổn! Những loài sanh vật được bẩm thọ khí thiên địa, đã có giác tánh, há đành lòng dâng thân cho ta cắn xé ư? Đặc biệt lớn tiếng hô hào [nhằm cảnh tỉnh mọi người, chúng ta] từ lúc còn ẵm ngửa, đã bén mùi vị ngon béo. Tiên thiên chưa đọa¹⁷, bào thai đã quen vị tanh tươi. Loài có vẫy trong ao, loài le nhạn trong vườn, hằng ngày thành món ăn trong bếp. Lợn trong cũi, dê trong chuồng, tùy thời [biến thành món ăn] để chan, gắp. Do huân tập như vậy, khiến cho ta vạn kiếp ngàn lượt luân hồi.

Vì thế, thói phàm ăn tháng ngày càng thịnh! Hãy thử ăn những thứ chưa bao giờ nếm tới, khi nhắc đĩa sẽ tự cảm thấy do dự. Nếu gặp những món ngon quý chẳng phải là thứ thường ăn hằng ngày, bỏ vào miệng cũng lăm nổi nghi ngờ, sợ sệt. Vì thế, xứ Ngô Việt coi thịt ếch là ngon lành, người đất Tề trông thấy sẽ rợn da gà! Người xứ U Yên¹⁸ khoái ăn bò cạp, dân Việt trông thấy khiếp hồn! Đây há có phải là do sở thích ăn uống khác nhau, mà là do tập quán lâu ngày thành ra sai khác.

¹⁷Tiên thiên chưa đọa: nghĩa là còn nằm trong thai, chưa được sanh ra.

¹⁸Ngô Việt là vùng Giang Tây, Chiết Giang hiện thời. Nơi này là lãnh thổ của nước Ngô và Việt thời Chiến Quốc. Xứ Tề là vùng Sơn Đông. U Yên là vùng Hà Bắc, Liêu Ninh.

Thật sự nghĩ [ta cùng muôn loài] có cùng một tánh, sẽ chẳng nở lòng tôn thương thể tánh của [loài khác], há có thể lấy [thân thể] có sanh mạng [của loài khác] để nuôi dưỡng sanh mạng của chính ta? Hễ tháo gỡ được mắc mứu cũ, sáu căn sẽ liền thanh tịnh. Lưới đục tầng tầng, chẳng vung kiếm kim cang mà lưới tự rách.

[Nếu cái tâm] có đủ mọi ý niệm giết chóc, sẽ chẳng được sanh vào cõi trường sanh! Xin hãy nghe lời luận định về thói quen, sẽ tự vỡ lẽ!

Phân Giác Uế viết:

“Rét thích ăn mất răn, khác nào thức ăn ngon lạ chất đầy trong đồ đựng. Chuột thói rửa quăng cho chim cú, khác nào bày la liệt ba món thịt tươi! Ấy là vì sở thích ăn uống là do nghiệp tạo ra. Vì thế, nghiệp nặng nề thì tâm sẽ chìm đắm trong thói ham ăn uống, mùi vị [ưa thích] há sanh khởi từ tánh? Tánh tình ngang ngược, sẽ rất ưa chuộng vị thói. Hãy thử nhìn loài ưng, loài cáo xé mồi, sẽ dùng tay áo che mắt, chẳng nở ngó.

Ruồi nhặng bu theo mùi tanh, mắt thấy lòng muốn nôn mửa. Sao lại trong tiếng nhạc dập dìu, đua nhau bày la liệt trăm ngàn món hải sản; nơi phủ đầy gấm vóc, tìm cầu rộng khắp các thứ thịt rừng sai khác?

[Chúng ta ngón ngấu những món sơn hào, hải vị ngỡ là] thơm ngon ấy ví như bọ hung vò [phân] thành viên. Ăn no đầy [những thứ đó], khác nào lợn nuôi trong nhà ăn những thứ nước gạo rửa nát. Thậm chí cho đến khi đêm tàn canh lụn, răng lợi còn giữ vị tanh hôi!

Lại còn cho đến khi nhạc tàn, rượu cạn, khăn áo tanh tươi, bản thủ nhức mũi. Thật sự nghĩ đến Pháp Thân thanh

tình, há chịu đựng nổi khí vị thế gian ngũ trược? Đối với những vật có huyết khí đều cảm thấy ô uế, ắt cái tâm tham ăn tục uống sẽ ngày càng giảm dần”.

Vâng ạ thời gian đã hết bài hôm nay chúng ta sẽ kết thúc ở đây.

(nhạc)

Chúc bạn

Không làm các việc ác
Mỗi năm được bình an
Siêng làm các việc lành
Năm nào cũng như ý

Website: www.duongdenhanhphuc.vn

Kênh Youtube: [duongdenhanhphuc](#)

Hoan nghênh mọi hình thức ấn tống, sao chép, copy, công đức vô lượng!